

Πατριωτισμός και αποδοχή κληρονομιάς.

Γράφει ο Παναγιώτης Κωστόπουλος.

Συχνά γίνεται αναφορά στο ορμέμφυτο αίσθημα του πατριωτισμού. Κάθε άνθρωπος που γεννιέται έχει μια έμφυτη αγάπη για τον τόπο που γεννήθηκε, η οποία όσο είναι σε μικρή ηλικία, λειτουργεί ως ένστικτο. Όταν ο άνθρωπος μεγαλώνει και αντιλαμβάνεται ότι στην πατρίδα του υπάρχουν άνθρωποι που μιλούν την ίδια γλώσσα, έχουν την ίδια πίστη και τον ίδιο πολιτισμό και ότι σ' αυτόν τον τόπο έχουν ταφεί οι πρόγονοί του, ζουν οι συγγενείς του και εκεί είναι διαμορφωμένη η κοινότητά του, το αίσθημα της αγάπης μετατρέπεται σταδιακά σε συνείδηση.

Καθώς τα χρόνια προχωρούν και αρχίζει ο άνθρωπος να αποκτά μεγαλύτερη κρίση και συνείδηση, επηρεάζεται από το οικογενειακό του, το εκπαιδευτικό, αλλά και το ευρύτερο περιβάλλον, διαμορφώνει τον χαρακτήρα του (αυτό που έχει χαρακτηί) και την προσωπικότητά του. Έτσι, φτάνοντας σε μια ηλικία που έχει πλήρη συνείδηση και αντίληψη, μπορεί να επιλέξει αν θα ακολουθήσει βιωματικά το ορμέμφυτο αίσθημα ή θα το απορρίψει. Στην ουσία, με το μυαλό του (την κοσμοθεωρία του) και τις πράξεις του (το βίωμά του), είναι σαν να κάνει αποδοχή της κληρονομιάς του (κατ' εμέ της παρουσίας του).

Αντίθετα, μπορεί να γίνει και αποποίηση της κληρονομιάς και μάλιστα πολύ εύκολα. Το τελευταίο διάστημα αρκετοί πολιτικοί και δημοσιογράφοι μιλούν για «συνεκμετάλλευση» και για «μειωμένη κυριαρχία» του Αιγαίου. Ο πρόεδρος Αναστασιάδης κάνει ντροπιαστικές δηλώσεις για τον κυπριακό ελληνισμό. Ο γνωστός Κωνσταντίνου της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, συνεχίζει να προκαλεί απαιτώντας να ανοίξουν τα σύνορα, κλείνοντας το μάτι στους δουλέμπορους των ΜΚΟ και στον Ερντογάν. Παράλληλα, ο λαός συνεχίζει και εξαθλιώνεται, ο κοινωνικός ιστός διαλύεται, η οικογένεια βάλλεται από τους πάσης φύσεως δικαιωματιστές, η Παιδεία και ο Πολιτισμός διαρκώς παρακμάζουν. Όλα αυτά αποτυπώνονται ευκρινέστατα από το σύνθημα των (anti)fa: «Να πεθάνει η Ελλάδα, να ζήσουμε εμείς». Με τα παραπάνω αποδεικνύεται ότι αν συνεχιστεί ο κατήφορος, δεν υπάρχει μέλλον για τον ελληνισμό και ότι δεν μπορούμε να είμαστε αισιόδοξοι.

Για να υπάρξει μέλλον, πρέπει να αναδεικνύουμε και να διατηρούμε τα κοινά στοιχεία της ταυτότητάς μας και να προστατεύουμε την πατρίδα μας. Αυτό μπορεί να γίνει μόνο από πολίτες που συνειδητοποιούν το βάρος της ιστορίας και του πολιτισμού που κουβαλούν στην πλάτη τους, δηλαδή από πολίτες που έχουν ιστορική συνείδηση, αισθάνονται την έννοια του «συνανήκειν» και είναι έτοιμοι να αγωνιστούν για να τα υπερασπιστούν. Για να επιστρέψουμε στην αρχική σκέψη του άρθρου, η εξέλιξη του ορμέμφυτου σε συνείδηση, οδηγεί σε έναν βιωμένο και μαχόμενο ελληνισμό και όχι απλά σε κάτι ιδεατό ή φανταστικό. Αυτό στις μέρες μας απαιτεί συνεχείς και διαρκείς αγώνες. Μέχρι την τελική νίκη ή τον αφανισμό.

Δημοσιεύτηκε στις 2/7/20 στην εφημερίδα “Δημοκρατία”.

Πηγή : <https://www.antibaro.gr/article/>